

Do Najświętszej Trójcy

Panie, stworzyłeś mnie na swoje podobieństwo; skoro noszę w sobie obraz trzech Osób Boskich, chcę naśladować Twoje życie wewnętrzne. Ojcze, uświęć moją wolę, czyniąc ją uległą twoim życzeniom. Synu Boży, mój umysł należy do Ciebie. Duchu Boży, napełnij moje serce prawdziwą, nadprzyrodzoną Miłością. Najświętsza Trójco, wiem, że żyjesz w duszy sprawiedliwej i kontynuujesz w niej swoje odwieczne dzieło: Ojciec rodzi Syna i obaj dają początek Duchowi Świętemu (J. Alberione, *Orazioni*, s. 305).

Kto ufa Bogu, nie będzie zawiedziony (Ps 25, 1-2. 4-5. 10. 16-21)

Ku Tobie, Panie, kieruję me pragnienia,
Boże mój, Tobie ufam, niech się nie zawiodę!
Niech nie szydą ze mnie moi wrogowie!

Ukaż mi drogi Twoje, Panie,
naucz mnie chodzić ścieżkami, które wskazujesz.

Prowadź mnie w Twojej wierności i pouczaj,
bo Ty jesteś Bogiem, moim Zbawicielem.

Cały dzień wyczekuję Cię z tęsknotą.

Wszystkie ścieżki wskazane przez Pana to łaska i wierność
dla tych, co strzegą nakazów Jego przymierza.

Zwróć się ku mnie i zmiłuj się nade mną,
bo jestem samotny i ubogi!

Ulżyj udrękom mego serca,
uwolnij mnie od utrapień!

Spójrz na udrękę mej niedoli,
odpuść wszystkie grzechy moje!

Popatrz, jak wielu jest mych wrogów
i jak niesłusznie mnie dręczą!

Strzeż i mnie ocal.

Niech się nie zawiodę,

bo w Tobie złożyłem nadzieję!

Niech otacza mnie prawość i niewinność,
bo ja oczekuję Ciebie!

„POZWÓLCIE SIĘ PRZEMIENIAĆ”

W temacie XI Kapituły Generalnej podkreślono termin „przemiana”. Występuje on bardzo często w Biblii, szczególnie u proroków, i towarzyszy mu zwykle termin „nawrócenie”. Odnajdujemy go w analogicznych wyrażeniach również u św. Pawła. Błogosławiony Jakub Alberione pozostawił nam tę samą ideę w ostatnim z trzech zdań usłyszanych od Boskiego Mistrza podczas słynnego „snu”: „Cor poenitens tenete”, co tłumaczymy dynamicznie „Nawracajcie się nieustannie”.

Prawda

■ *Słuchając słów św. Pawła Apostoła*

Apostoł Paweł dokonał retrospektywnej lektury własnego życia, rozpoczynając od swojej przemiany na drodze do Damaszku. Powraca do niej w swych Listach kilka razy, czasem w tonie przebłagalnym, ale podkreślając boską inicjatywę: „Bóg wybrał mnie w tonie mojej matki i wezwał swoją łaską” (Ga 1, 15). Z tej samej perspektywy zachęca swoje dzieci i uczniów do zgody na to, aby Pan działał w nich dla ich nieustannej odnowy.

Z Listu do Efezjan (4, 17-24. 29-31)

To mówię i zaświadczam w Panu, abyście już nie postępowali jak poganie w swej bezmyślności. Oni są zamroczeni w swych myślach i pozbawieni udziału w życiu Bożym z powodu swej niewiedzy i zatwardziałości serca. Stracili też wrażliwość i samych siebie wydali rozpuście i wszelkiej nieokiełznanej nieczystości. Wy jednak nie tak nauczyliście się Chrystusa. Słyszeliście bowiem o Nim i w Nim zostaliście pouczeni zgodnie z prawdą w Jezusie, że należy odrzucić starego człowieka z jego wcześniejszym sposobem życia, człowieka niszczonego przez zwodnicze żądze. Pozwólcie się odnawiać Duchowi w waszym myśleniu i przyobleczcie się w nowego człowieka, stworzonego zamysłem Boga w sprawiedliwości i prawdziwej świętości. [...] Niech z waszych ust nie wychodzi żadne nieprzyzwoite słowo, lecz tylko dobre, budujące, aby stosownie do potrzeb dawało łaskę słuchającym. Nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, w którym zostaliście opieczętowni na dzień zbawienia. Niech zniknie spośród was wszelka gorycz, rozdrażnienie, gniew, krzyk, bluźnierstwo i wszelkie zło. Bądźcie dla siebie nawzajem łagodni i miłosierni. Jedni drugim wybaczajcie, tak jak Bóg wybaczył wam w Chrystusie.

■ ■ ■ *Słuchając nauczania Kościoła*

Kościół zawsze zachęcał wiernych, a zwłaszcza zakonników, aby kroczyli drogą upodobnienia się do Chrystusa. Idąc za Nim, zobowiązujemy się do ciągłej przemiany.

Z Adhortacji apostoelskiej „Vita consecrata” (n. 14)

Ikona Chrystusa przemienionego. Ewangelicznych podstaw życia konsekrowanego należy szukać w szczególnej relacji, jaką Jezus nawiązał w czasie swego ziemskiego życia z niektórymi spośród swoich uczniów, wzywając ich, by nie tylko przyjęli Królestwo Boże we własnym życiu, ale także by oddali swoje istnienie w służbę tej sprawy, porzucając wszystko i naśladowując wiernie *Jego sposób życia*.

Człowiek jest zdolny do takiej egzystencji „na wzór Chrystusa”, do jakiej zostało wezwanych w ciągu dziejów bardzo wielu ochrzczonych, jedynie na mocy specjalnego powołania i szczególnego daru Ducha Świętego. Konsekracja chrzcielna prowadzi tu bowiem do radykalnej odpowiedzi, polegającej na naśladowaniu Chrystusa przez przyjęcie rad ewangelicznych, wśród których pierwszą i najistotniejszą jest ślubowana czystość dla Królestwa niebieskiego. Tak więc to szczególne „naśladowanie Chrystusa”, u którego początków zawsze jest inicjatywa Ojca, ma zasadniczy wymiar chrystologiczny i pneumatologiczny, dzięki czemu wyraża w sposób niezwykle żywy trynitarny charakter chrześcijańskiego życia, uprzedzając niejako jego realizację *eschatologiczną*, ku której zmierza cały Kościół.

W Ewangelii znajdujemy wiele słów i czynów Jezusa Chrystusa, które rzucają światło na sens tego specjalnego powołania. Jednakże aby ująć w całość jego zasadnicze cechy, warto wpatrzeć się przede wszystkim w jaśniejące oblicze Chrystusa w tajemnicy Przemienienia. Do tej „ikony” odwołuje się cała starożytna tradycja duchowa, która łączy życie kontemplacyjne z modlitwą Jezusa „na górze”. W pewien sposób można do niej sprowadzić także „czynne” wymiary życia konsekrowanego, jako że Przemienienie jest nie tylko objawieniem chwały Chrystusa, ale także przygotowuje do doświadczenia Jego Krzyża.

■ ■ ■ *Słuchając słów bł. Jakuba Alberionego*

Błogosławiony Jakub Alberione nieustannie przynaglał swoje dzieci, aby, krocząc śladami św. Pawła, były wierne i z zaangażowaniem zawsze podążały naprzód, coraz pełniej oddając samych siebie Bogu. „Prawdziwa pobożność angażuje całą osobę, by przynieść ją do miłości Boga. Na tym polega wypełnienie pierwszego przykazania: kochać Pana umysłem, uczuciem, wolą [por. Mt 22, 37]” (UPS I, 183).

Z dzieła „Per un rinnovamento spirituale” (s. 17-18)

Odnowa ducha. Zobaczymy, na czym powinna polegać odnowa ducha, biorąc pod uwagę słowa św. Pawła skierowane do Tymoteusza: „Ubiegaj się o sprawiedliwość, pobożność, [...] wytrwałość i cierpliwość” [por. 1 Tm 6, 11].

„Ubiegaj się o sprawiedliwość”: Być uczciwym wobec Boga, wobec bliźniego i wobec nas samych.

„Ubiegaj się o pobożność”: Funkcje sprawowane pięknie, Msze pobożne, uczestnictwo w nich uważne, sakramenty godnie przyjęte...

„Ubiegaj się o wiarę”: Wciąż mamy wiele myśli, które nie są zgodne z Ewangelią. Skorygować je!

„Ubiegaj się o wytrwałość, cierpliwość”: Także my musimy stoczyć dobrą walkę [por. 2 Tm 4, 7], opanować pożądania; to są siły, które muszą być ukierunkowane, jeśli nie, powodują szkodliwe powodzie...

Konieczne jest, abyśmy jeszcze gorliwiej zwracali się do Królowej Apostołów... Ona jest naszą Matką, Mistrzynią i Królową: od Niej oczekujemy niezbędnych łask dla wszystkich.

Od jakiegoś czasu brakuje pogłębionej medytacji na temat rzeczy ostatecznych, a to tłumaczy wiele spraw... Przychodząc tutaj, na adorację, wiele spraw rozwiązuje się bez potrzeby większego gadania. Wciąż jest zbyt wiele słów, zbyt wiele myśli niezgodnych z „religią”, z życiem zakonnym...

Nasza droga stanie się drogą wiecznej radości w niebie, po tym, jak będzie drogą pokoju na ziemi.

Droga

Musimy skonfrontować nasze podejście z tym, co proponuje nam Słowo Boże i inne pouczenia. „Rachunek sumienia polega na spojrzeniu na duszę, aby zobaczyć, co już jest w nas dobrego, i podziękować za to Panu; aby zobaczyć, co jest w nas złego i nie tolerować tego. Rachunek sumienia jest spojrzeniem na naszą duszę wobec Boga i w kontekście naszych obowiązków... Jakie owoce czerpię z Komunii, z Mszy Świętej, z Adoracji? Jakie owoce czerpię z rekolekcji, z dni skupienia, z cotygodniowych spowiedzi?» (RSP, 76).

Życie

Dzieło Boże w nas musi być odnawiane i wzmacniane przez naszą synowską więź z Bogiem na modlitwie, która powinna angażować całą osobę. „Prawdziwa pobożność angażuje całą osobę, by przynieść ją do miłości Boga. Na tym polega wypełnienie pierwszego przykazania: kochać Pana umysłem, uczuciem, wolą [por. Mt 22, 37]” (UPS I, 183).